

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DALE COLLINS

ΕΝΑΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ ΑΠΑΝΩ ΣΤΑ ΓΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

ΝΑΠΑΥΤΙΚΑ καθισμένη επάνω στα γόνατα του πελωριού αγάλματος του Βούδα, ένας ξανθομάλλος πιερρότος διάβαζε—για έκταστη ίσως φορά—το γραμματάκι που είχε λάβει το πρωί.

«Αγαπημένο μου — Έλεγε το γράμμα. Δεν σε λησώνω! Έχεις όρεξη για μιὰ κανονίμα γεροντότητα; Άν εναί, όπως το φαντάζομαι, μίθε πάς άποψη ό Μαχαραγιάς δίνει ένα χορό μεταμορφωμένων. Στάθηκε αδύνατο να προμηθευθώ ένα εισιτήριο για σένα, αλλά ήθελα να χορέψω πάλι μαζί σου, θέλω να...σε φιλήσω πάλι... Φόρεσε ένα κοστούμι πιερρότου και προσπάθησε να μπής στους κήπους, χωρίς να σε ιδούν. Θά σε συναντήσω μεροστά στο μεγάλο άγαλμα του Βούδα. Θά είνε τόσο πολλοί πιερρότοι, όστε θά μπής άναρτηρήτος και θά περιόσιμε μαζί μιὰ θεία βραδείά... Άν είσαι εκεί στις δέκα, θά συναντήσης τή μικρούλα σου Δόθι»

—Λοί, ψιθύρισε ό πιερρότος. Άπό τό πρωί βασανίζω τό μαυλό μου, μά δε θυμούμαι να γνώρισα καμμιά Λοί! Είνε γλυκό τ' όνομά της, μά... δεν τή ξέρω!

Ο πελώριος Βούδας, χυμένους μέσα στα πυκνά φυλλώματα του κήπου των άνακτόρων του Μαχασαγιά του Πανινιόν, καθόταν συλλογισμένος κι' ένα μυστηριώδες χαμόγελο πλανιόταν στα σφιχτοκλεισμένα χείλη του.

Ο Μίκι Ο'Ντέι έβριζε μιὰ ματιά στο ρολόι του, ειθε πώς ήταν νωρίς άκόμα, έσπλόδθηκε άναπαυτικά στην άγκαλιά του φιλόξενου Θεού, άσχιμε ένα αγήρο και περίμενε.

Άπό μακριά άκούγοταν ή λικνιστική μουσική ενός ταγκό και χιλιάδες χρωματιστά φανερικά έβδιαν μιὰ παραμυθένια δση στο έξωτικό έκείνο περιβάλλον.

Ο Μίκι Ο'Ντέι ήταν ύποπλοίαρχος στο άτιμόπλοιο «Φήλντ». Τό πρωί ένας μικρός Ίνδος του είχε πάει τό μυστηριώδες γράμμα, κλεισμένο μέσα σ' ένα λευκό φάκελλο.

Ήν τόν κ. ύποπλοίαρχο, ειπε στον φρουρό νούτη του κερασιού και έφυγε άιέσιος.

Η περιέργεια του Μίκι Ο'Ντέι τόν έκανε—παρ' όλες τίς σπουδές των συαδέλων του—να πάη στο ραντεβού. Ένας Ίνδος ράπτης του έτοιμάσε ένα κοστούμι πιερρότου μέσα σέ λίγες ώρες, και πριν από τή ώρισιμένη ώρα, ό Μίκι ειόχουσε άπαρτηρήτος στους άπεράντους κήπους των άνακτόρων.

—Μά τόν άρχάγγελο Μιχαήλ! Μουρμούριζε κυττάζοντας τό αγαθό πρόσωπο του Βούδα. Τί θα έλεγε ή Μόλλυ Μάτων άν μ' έβλεπε έδω, άπάνω στα γόνατα του Βούδα... Άς είνε—πρόσθεσε σοβαρά—δταν θα γίνη γυναίκα μου, δεν θα έχη παράσινα από μένα... Σαφικά, ένωιασε δυό δσοσέρά γέρια να τόν άγκαλιάζουν. Γύρισε και κύτταξε. Μιά κολομπίνα, μιὰ μικρούλα τριανταφυλλένια κολομπίνα, στεκόταν κοντά του και του πρόσφερε τά κερασένια χείλη της. Ο ξανθός πιερρότος πατάχτηκε όρθιος, όρπαξε ρτήν άγκαλιά του τήν άγνωστη μικρούλα και κόλλησε τό στόμα του στα κόκκινα χείλια της... Τί τόν έννοιασε ποιά ήταν. Ένα μονάχι ήξερε: πώς ή νεα πο κρατούσε στην άγκαλιά του ήταν τό πιο χαριτωμένο πλάσμα που ειχε συναντήσει στή ζωή του!

Όρθοί άπάνω στα γόνατα του αγαθού Βούδα, οι δυό νέοι έλλαζαν άτέλειωτα φιλιά.

—Φθάνει Κέιθ! Άγαπημένο μου, φθάνει! φώναξε μιὰ στιγμή ή κολομπίνα. Άφρέ με ν' άναπνεύσω! Θά με πνίξη!

Μά ό Μίκι εξακολουούσε να τήν κρατάη σφιχτά στην άγκαλιά του. Σέ λίγο όμως, δταν ή κολομπίνα άκουσε εραφικά τή φωνή του νέου να τής ψιθύριζε τρυφερά: «Άγγελέ μου, τί άνέπιστο δνειρο είνε για μένα ή παρουσία σου!...» τινάχτηκε από τήν άγκαλιά του και με παγερή φωνή πρόσταξε:

—Βγάλε τή μάσκα σου!

Ο Μίκι, ντροπισαμένος, στενοχωρημένος, ύπακουσε.

—Ποιός είσαι; ρώτησε ή νέα. Πώς τόλμησε να μεταμορφήσης και να με φιλήσης;

—Είμαι ό Μίκι Ο'Ντέι, άπάντησε περηφανα ό νεαρός αξιωματικός—ύποπλοίαρχος στο άτιμόπλοιο «Φήλντ»—και... αγαπά! Σ' αγαπά από τή στιγμή που έλαβα τό γραμματάκι σου. Γά φιλιά σου μ' άνέβασσαν από σούρνια. Δεν πιστεύω να είσαι τό σο σκληρή για να με ρίξης στην κόλαση!

Ένα παράενο χαμόγελο φάνηκε στο χείλη της Λοί.

—Μά... δεν με γνωρίζεις;

—Όχι, δεν σε γνωρίζω! Άλλά σήμερα τό πρωί, ένας μελαχροινός...άγγελος έφερε τό γράμμα σου και ήρθα'...

—Μά τό γράμμα δεν ήταν για σένα!

—Δέν... ήταν... για μένα;

—Όχι! Αυτός ό ήλιθιος...άγγελος... που σου τόφερε έκανε λάθος. Όταν έρχομουν στις Ίνδιες γνωρίστηκα άπάνω στο πλοίο που ταξίδευα με τόν ύποπλοίαρχο, τόν Κέιθ, έναν χαριτωμένο νέο. Ήθελα να τόν ξαναδω και να περάσω τήν άπεινή θραδείά μαζί του, γιατί τό πλοίο του φεύγει αύριο. Ο μικρός Ίνδος έν κατάλαθε φρήνεται και ήλθε στο δικό σου πλοίο! Είνε ένας ήλιθιος... Άλλά έσύ, δεν μπορούσες να προσέξης στή διεύθυνση που ειχε ό φάκελλος...

—Μά τόν άρχάγγελο Μιχαήλ! Ο φάκελλος δεν ειχε κανένα όνομα!

Η νέα τόν κύτταξε σασιτσιωμένη.

—Τώρα καταλαβαίνω! ειπε άργά. Θά έβλαλα τό γράμμα κατά λάθος σέ άγραφο φάκελλο!... Όπωσδήποτε—πρόσθεσε πονηρά—ό ύποπλοίαρχο είνε συμπαθητικό νέο! Πότε φεύγει τό πλοίο σας;

—Άύριο, πολύ πρωί! Μη ποιά χαλάσης τήν τελευταία αύτή θραδείά, ειπε ό Μίκι ίκετευτικά. Χόρεψε μαζί μου άπόψε, άφου ή τύχη μ' έφερε έδω. Χάρισε μου αύτή τή νύχτα, γλυκέρα μου Λοί. Άφρη με να γίνω έγω ό πιερρότος σου σ'όποψη! Άύριο φεύγω, δεν θα με ίδης ποτέ πειά... Η συνάντησίς μας μοιάζει με δνειρο... Δεν θλίπεις που ό καλός αυτός Βούδας μάς φιλοξένησε στα γόνατά του;

Ο Μίκι Ο'Ντέι ειχε τόσο ίκετευτικό ύφος, όστε ή Λοί χαμογέλασε, σκέσθηκε λιγάκι και ειπε:

—Άς ειπέ! Άλλά θά μου ύποσχεθής δυό πράγματα: δεν θα ζητήσης να μάθης τ' όνομά μου και θα κάνης δ,τι σου ζητήσω, χωρίς να φέρης αντίρρηση!...

—Σού τό ύπόσχομαι, άγάπη μου!

Η δεξιώσις του Μαχαραγιά του Πανινιόν ήταν πράγματι βασιλικές. Η πολυτέλεια των άνακτόρων του και τή άμύθητα πλούτη του ήταν γνωστά σ' όλη τήν μακρινή Άνατολή. Εί-

Όρθοί, άπάνω στα γόνατα του Βούδα, οι δυό νέοι έλλαζαν άτέλειωτα φιλιά...

χε φέρει έπιτήδες για τó χορό όρχήστρα από την Σιγκαπούρη, άμέτρητες κάσες σαμπάνια και ό,τι έλεκτότερο μπορούσε να προσφέρει ή 'Ανατολή κι' ή Δύσι.

Άπειροι περιόροι και κολοπιπίνες κυκλοφορούσαν στις άπεραντες μαρμαρίνες αίθουσες και στους κήπους τού παλατιού κ' έτοι ή παρουσία ενός περιπλέον περιόρου πέρασε άπαρατήρητος. 'Ο Μίκι και ή Λόι χόρευαν, έφρασαν, ήπιαν και διασκέδασαν όσο μπόρεσαν περισσότερο. 'Ο Μίκι ζούσε σαν μέσα σ' όνειρο, όταν στο τέλος ενός φός-τρότ ή Λόι ψιθύρισε σ' αυτό τού:

—'Ήλθε ή στιγμή να κάνης κάτι για μένα. Θά κρατήσης τó λόγο πού μουδώσες...

Πρόθυμα, ό Μίκι τής άπάντησε καταφατικά. —'Πήγαινε λοιπόν, να μέ περιμένης κάτω από την άνατολική πάρτασα και μη σαλέψης από και άισότου να έλθω. Θέ- λεις;

—'Ακούς έκεί! —'Πήγαινε τότε! 'Ο Μίκι, χωρίς να ζηήση περισσότερες έξηγήσεις, πήγε και περίμενε στην ώριωμένη θέσι. Κάπνισε τó ένα αγάρο έπάνω στο άλλο, άκούγοντας τή γλυκειά μουσική, μεθυσμένος από εύτυχία. Σαφικά άκουσε τή φωνή τής Λόι, ή όποια ό- κομπαισιμένη στα μαρμαρίνα κάγκελλα τής τατάσας έλεγε γρήγορα ψιθύριστα:

—'Φύγε γρήγορα, Μίκι, τώρα πού δέν εσ' ελάτουν!... Ξέρεις πού θρίσκεται ή «Σπηλιά των Νυχτερίδων» στην παραλία;

—'Ναι! —'Πήγαινε έκεί και περίμενε με! Θά έλθω σε λίγη ώρα. Νά! Πάρε τή σάρπα μου για να πιστέψης πώς δέν θά σε γιάσω! Θά άντα- μειφθής, άν τήν φυλάξης πιστά. Γρήγορα, πή- γαινε...

'Ο Μίκι έχωσε τή σάρπα μέσα στη μπλού- ζα του και τρέχοντας χάθηκε πίσω από τά δένδρα.

'Η σελήνη πλησίαζε στη δύσι της και ή Λόι δέν είχε φωνή άκόμα. 'Από τήν είσοδο τής σπηλιάς ό Μίκι έβλεπε τή τελευταία προε- ρωμισιάς τής άναγορήσεως τού 'Φήλντ». 'Ε- πρέπε να φύγη! 'Απογοητευμένος σκεπτόταν πώς δέν θά 'χανάθετε τή Λόι... μά τήν ίδια στιγμή ή τριανταφυλλένια κολοπιπινά ξεπετά- χτηκε πίσω άπ' ένα θάμνο, κι' ένώ τόν άγκα- λίαζε τρυφερά, ψιθύρισε:

—'Φύλαξε πιστά...σάν πολύτιμο μαργαριτάρι, τó μυστικό τής περιπέτειάς μας! Τό όνειρο τε- λειώσθ... Δόσε μου τή σάρπα μου και φύγε μακριά στα γαλανά κύματα τού ώκεανού!... Μή προσπαθήσης να μάθης τίποτε... Μόνο θυμήσου πάντοτε, ό- πως θά τή θυμώμαι κι' έγώ τήν άνειρεμένη αυτή θραδεία!

Και άρπάζοντας τή σάρπα της ή Λόι έφυγε.

'Ο Μίκι πλησίασε στον κύκλο πού είχε σχηματισθή γύρω στον πιλότο.

—'Μάλιστα—διηγόταν ό πιλότος—άφοδ ό Μαχαραγιές έδειξε στους καλεσμένους του τούς θησαυρούς του, τήν άρα πού το ποθετόσαν τά κοσμηματα στή κιώτάς, άντελήθησαν πώς έ- λειπε ένα άνεκτίρητο μαργαριταρένιο περιδέραιο... Μιά μικρή τριανταφυλλένια κολοπιπινά πρότεινε να γίνη ουσιατική έρευ- να. 'Η έρευνα έγινε, πράγματι, μά τά μαργαριτάρια δέν θρέ- θηκαν... Μήπως έμαθες τίποτε άλλο γι' αυτήν τήν ιστορία, Μί- κι; ρώτησε ό πιλότος.

'Ο Μίκι τούς κούταζε όλους και κατόπι ειπε άργά:

—'Φυσικά, ξέρω πολλά, άφοδ...έγω τó έκλεψα!

Οι συνάδελφοι του γέλασαν με τó άστείο κ' εξακολούθησαν τήν κουβέντα τους.

—'Ωστόσο, ό Μίκι δέν είχε πη πέμα- ματα. 'Ακουπιωμένος στη κουπαστή τού πλοιού, θυμόταν πώς άπάνω στη σάρπα, πού τού είχε δώσει ή Λόι, ή- ταν κρυφωμένο ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο. 'Ο άφελής Μίκι είχε πι- στέψει πώς ήταν δικό της!

—'Ό,τι έγινε, έγινε! μουρμούρισε, κутτάζοντας τή γαλανή βάλασσα. 'Ενα ξέρω μονάχα, πώς πέρασα μιά άνειρεμένη θραδεία!!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Δέν μπορεί κανείς να σηκώνη τó σταυρό και να ψάλλη συγχρόνας.

'Ιταλική ή

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΥΒΙΕ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

'Ο άβάς Γκουλβάν, ό εφημέριος τού Μενελντού, ήταν ένας καλός και βοηθός παπάς, τόν όποιο ελάτρευαν όλοι οι ένοοίτες κι' ή ένοοί- τισιάς του. 'Όταν κάθε τόσο πήγαιναν να έξοιολογηθούν, έδινε σ' ό- λους τήν συγχώρησι και τούς συμβούλιζε σαν πατέρα.

Μερικοί, όστόσο, έλεγαν πώς ήταν υπερβολικά έπεισις.

—'Καλά τά μικρά πταίσματα, έλεγαν, μά ό ελεγχόμενος συγχωρεί κι' όλα τά εγγλήματα και τις κατεργαρίες τών παληανθρώπων. 'Ετσι δέν υπάρχει ό φόβος τού Κυρίου...

Μά ό άβάς Γκουλβάν έξακολούθησε τήν τακτική τής καλωσύνης και τής έπεικειάς, πού έδίδαζεν ό Χριστός.

Και ή έπιλοχία του ήταν πάντα γεμάτη πιστούς κι' αυτός περνούσε καλά με τούς ένοοίτες του, σαν πατέρας με τά παιδιά του. 'Ιδίως έ- ταν ζήγωνε τó Πάσχα, τó έξοιολογητιό του ήταν πάντα γεμάτο κόσμο, πού περίμενε να έξοιολογηθή και να πάρη τήν συγχώρησι...

'Ο παπά - Γκουλβάν τούς ξεπερνούσε γρήγορα - γρήγορα, δίνοντάς τους άμέσως τήν συγχώρησι.

'Ο Γιάννης Μποντρό, ό φούρναρης τού χωριού, ήξερε τήν έπεικεια του άβά, όταν πήγε να έξοιολογηθή τή Μεγάλη 'Εβδομάδα, για να καθαρίση τή συνείδησή του από τά καριά του. Κι' ήταν βαρεροστο- μένη ή συνείδησις τού Γιάννη Μποντρό. 'Αν ήταν καρδιά, θα βού- λιαζε από τó βάρος... Δέν υπήρχε μεγαλιότερος κατεργάτης μέσα στο χωριό. Μεθυστάς, έδρανε τή γυναίκα του, έβλεπε τούς πλάτες του, έφούσκωνε τούς λογαριασμούς όσον έφτανόταν με πίστισι, έξαφάνε- τα φαριά, πού έστελναν οι γείτονι να τά ψήση στο φούνο, έξήγαζε ζήγγαλα, τέλος πάντων, δέν έπληξε βροιά, πού να μνη τήν ζώνη...

—'Α, σου είσαι, Μποντρό, τού είπε με καλωσύνη ό άβάς, μόλις τόν είδε. Τι κάνον στο σπίτι; Και τί είνε ή γυναίκα σου;

—'Γιατί έτσι άρχισε πάντα ό άβάς Γκουλβάν. Ησιν έξοιολογηση τούς ένοοίτες του, τούς ρωτούσε για τά δικά τους, για τις δουλειές τους, τις στεναχώριες τους, για τó σπίτι τους, ενδιαφέροντάς τους έτσι να τού άνοιξουν τήν καρδιά τους.

—'Εγώ είμαι, όλος κι' όλος, άβά μου! είπεν ό Μποντρό. 'Όλοι είμαστε καλά. Και να, ήρθα να έξοιολογηθώ, για να ξεπαρώσω τήν ψυχή μου από τó βάρος τών αμαρτιών.

—'Καλά έκανες, Μποντρό. Λοιπόν, λέγς, τί σε βα- ραίνει...

'Ο Μποντρό άρχισε να λέη τά καριά του. Είπε... είπε...—ήμωσ ήσαν κι λίγα; και με κάποια σι- γη έσταμάτησε διατακτικά.

—'Γιατί κοιπάδες, Μποντρό; ρώτησε ό άβάς. Ξέχασες τίποτε; Ψάξε καλά τή συνείδησή σου...

—'Πάτερ μου, είνε και κάποιο καριμα, πού δέν τού- μω να τó πώ...

—'Είνε τόσο βαρύ;

—'Όχι βαρύτερο από τ' άλλα, πάτερ μου... μά...

—'Λέγς, λοιπόν, και ό Θεός θά σε συγχώρηση...

—'Αχ! πάτερ μου, έλεγερα...

'Ο άβάς άναστενάξε.

—'Τι έλεγες, τέκνον μου; ρώτησε.

—'Είπα, πάτερ μου.

—'Από πού τάλεψες, τέκνον μου, και πόσα ήσαν τά ζύια;

'Ο Μποντρό σκέφτηκε λίγο.

—'Ηταν καμιά δεκαριά φορτώματα, πάτερ μου, και τάλεψα από τήν άποθήκη τή δική σας...

—'Ενλογημένη και σύ, τού είπε με βαθύ άναστεναγμό ό άβάς. Αι- τά τά ζύια ποτέλεψε ήσαν τού Θεού, γιατί τά είχα να ζεσταίνονται οι φτωχοί τών χειμώνων...

—'Ας με συγχώρηση, λοιπόν, ό Θεός, πάτερ μου. Είνε τόσο μεγά- λος και πλούσιος...

—'Καλά, τέκνον μου. Συχωρευμένος να είσαι.

'Όταν γύρισε σπίτι του ό Μποντρό, έμαθε άπ' τή γυναίκα του ότι τά ζύια ποτέλεψε ήσαν μονάχα πέντε φορτώματα. Γύρισε τότε ξανά στον άβά.

—'Τι θέλεις, Μποντρό; τόν ρώτησε έκείνος. Ξέχασες κανένα καριμα;

—'Δέν ξεχάσα κανένα καριμα, πάτερ μου, μά ήρθα να μού δώσης τά άλλα πέντε φορ- τώματα ζύια.

—'Παύ ζύια;

—'Εκείνα πού μού χάρισες, παπά μου...

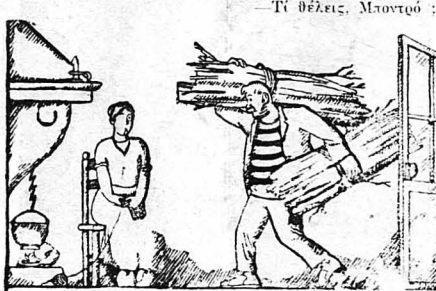
—'Δέν σου χάρισα τίποτε. Μου τάλεψες και μά πού δέν είχες να τά δώσης πίσω, για να σου σβώσω τó καριμα σου, σου χάρι- σα ό,τι έλεγες.

—'Ναι, μά κατά λάθος σου είπα πώς έ- κλεψα δεκα φορτώματα ζύια, ενώ είχα κλέψει πέντε μονάχα. 'Ό,τι δίνει ό καλός Θεός, πάτερ μου, δέν τó παρχει πίσω. Α- πό τά ζύια τών φτωχών ποδώσε τά δεκα φορτώματα ζύια, πού μού χάρισες. 'Επήκα τά πέντε, μού χρωστάς τά άλλα πέντε... Κόκκαλο ό άβάς!...

ZAN ΜΠΟΥΒΙΕ

'Ο Γιάννης Μποντρό, ό φούρναρης τού χωριού

—'Τάλεψα από τήν άποθήκη τή δική σας!...